

opusdei.org

Amb la força de l'amor

Us oferim en àudio i text,
l'homilia de sant Josepmaria
"Amb la força de l'amor"
publicada a "Amics de Déu" i
pronunciada el 6 d'abril de
1967.

24/08/2020

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#) i [Youtube](#)

Enmig de la multitud, un d'aquells entesos que no encertaven ja a discernir les ensenyances revelades a Moisès, embullades per ells mateixos amb una estèril casuística, ha fet una pregunta al Senyor. Jesús obre els seus llavis divins per respondre a aquest doctor de la Llei i contesta pausadament, amb la segura persuasió d'aquell qui ho té ben experimentat: *estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tota la ment. Aquest és el primer i el màxim manament. El segon li és semblant: estimaràs el teu proïsme com a tu mateix. En aquests dos manaments culminen tota la llei i els profetes.*[1]

Ara fixeuvos en el Mestre reunit amb els seus deixebles, en la intimitat del Cenacle. En acostar-se el moment de la seva Passió, el Cor de Crist, voltat d'aquells que Ell estima, esclata en flamarades inefables: *un manament nou us dono: que us*

estimeu els uns als altres; que així com jo us he estimat, us estimeu també els uns als altres. En això coneixerà tothom que sou deixebles meus, si us teniu amor els uns als altres.[2]

Per acostar-se al Senyor mitjançant les pàgines del Sant Evangeli, recomano sempre que us esforceu a ficar-vos a l'escena de tal manera, que hi participeu com un personatge més. Així —jo ho sé de tantes ànimes normals i corrents que ho viuen—, us abstraureu com Maria, pendent de les paraules de Jesús o bé, com Marta, us atrevireu a manifestar-li sincerament les vostres inquietuds, fins i tot les més petites.[3]

Senyor, per què l'anomeneu nou, aquest manament? Tal com ho acabem de sentir, l'amor al proïsme era prescrit en l'Antic Testament, i també recordareu que Jesús, tan bon punt comença la seva vida pública,

amplia aquesta exigència, amb una divina generositat: *heu sentit que fou dit: estimaràs el teu proïme i odiaràs el teu enemic. Doncs bé, jo us demano més: estimeu els vostres enemics fent el bé als qui us avorreixen i pregueu pels qui us persegueixen i calumnien.*
[4]

Senyor, permeteu-nos d'insistir-hi: per què continueu anomenant nou aquest precepte? Aquella nit, poques hores abans d'immolar-vos a la Creu, durant aquella conversa entranyable amb els qui —a pesar de les seves flaqueses i misèries personals, com les nostres— us han acompanyat fins a Jerusalem, Vós ens vau revelar la mesura insospitada de la caritat: *així com jo us he estimat.* ¡Com no us havien d'entendre els Apòstols, si havien estat testimonis del vostre amor insondable!

L'anunci i l'exemple del Mestre esdevenen clars, precisos. Ha

subratllat amb obres la seva doctrina. I, tot i així, molts cops he pensat que després de vint segles, encara continua essent un manament *nou*, perquè molt pocs homes s'han esforçat per practicar-lo; la resta, la majoria s'ha estimat i s'estima més fer el desentès. Amb un egoisme exacerbat, en conclouen: perquè més complicacions, ja em basta i em sobra amb el meu.

Entre els cristians, una postura així no és vàlida. Si professem aquesta mateixa fe, si és de debò que ambicionem de trepitjar les nítides empremtes que els peus de Crist han deixat a la terra, no ens hem de conformar amb evitar als altres els mals que no ens desitgem nosaltres mateixos. Això és molt, però és molt poc, quan entenem que la mesura del nostre amor és definida pel comportament de Jesús. A més, Ell no ens proposa aquesta norma de conducta com una fita llunyana, com

la coronació de tota una vida de lluita. És —ha d'ésser, hi insisteixo, perquè ho tradueixis en propòsits concrets— el punt de partida, ja que Nostre Senyor ho anteposa com a senyal previ: *en això coneixeran que sou els meus deixebles.*

Jesucrist, Senyor Nostre, s'encarnà i prengué la nostra naturalesa per mostrar-se a la humanitat com el model de totes les virtuts. *Apreneu de mi, ens invita, que sóc benigne i humil de cor.*[5]

Més endavant, quan explica als Apòstols el senyal pel qual els reconeixeran com a cristians, no diu: perquè sou humils. Ell és la puresa més sublim, l'Anyell immaculat. Res no podria tacar la seva santedat perfecta, sense màcula.[6] Però tampoc no indica: s'adonaran que estan davant els meus deixebles perquè sou castos i nets.

Passà per aquest món amb el despreniment més complet dels béns de la terra. Tot essent el Creador i el Senyor de tot l'univers, li faltava fins i tot el lloc per a reclinar el cap.[7]

Això no obstant, no comenta: sabran que sou dels meus perquè no us heu aferrat a les riqueses. S'està quaranta dies amb les seves nits, al desert, dejunant rigorosament,[8] abans de dedicar-se a la predicació de l'Evangelí. I, d'igual manera, no afirma als seus: comprendran que serviu Déu, perquè no sou goluts ni bevedors.

La característica que distingirà els apòstols, els cristians autèntics de tots els temps, l'hem sentida: *en això —justament en això— coneixeran tots que sou els meus deixebles, que us teniu amor els uns als altres.*[9]

Em sembla perfectament lògic que els fills de Déu hagin restat sempre remoguts —com tu i jo, en aquests

moments— davant aquesta insistència del Mestre. *El Senyor no estableix com a prova de la fidelitat dels seus deixebles, els prodigis o els miracles inaudits, bé que els ha conferit el poder de fer-los, en l'Esperit Sant. Què els comunica? Coneixeran que sou els meus deixebles si us estimeu recíprocament.*[10]

Pedagogia divina

No odiar l'enemic, no tornar mal per mal, renunciar a la venjança, perdonar sense rancúnia, era considerat aleshores —i ara també, no ens enganyem— una conducta insòlita, massa heroica, fora del comportament normal. Fins aquí arriba la mesquinesa de les criatures. Jesucrist, que ha vingut a salvar tothom i que desitja associar els cristians a la seva obra redemptora, volgué ensenyar als seus deixebles —a tu i a mi— una caritat gran, sincera, més noble i valuosa: ens

hem d'estimar mútuament com Crist ens estima a cada un de nosaltres. Solament així, imitant —dins la nostra pròpia personal tosquedat— les maneres divines, aconseguirem d'obrir el nostre cor a tots els homes, estimar d'una manera més alta, completament nova.

Que bé que van posar en pràctica els primers cristians aquesta caritat ardent, que sobresortia amb excés més enllà dels cimals de la simple solidaritat humana o de la benignitat de caràcter. S'estimaven entre si, dolçament i fortament, des del Cor de Crist. Un escriptor del segle II, Tertulià, ens ha transmès el comentari dels pagans, commoguts en contemplar la continença dels fidels d'aleshores, tan plena d'atractiu sobrenatural i humà: *mireu com s'estimen*,[11] repetien.

Si t'adones que tu, ara o en tants de detalls de la jornada, no mereixes

aquesta lloança; que el teu cor no reacciona com caldria davant les exigències divines, pensa també que t'ha arribat el temps de rectificar. Atèn la invitació de sant Pau: *obrem el bé amb tothom, però sobretot amb els qui mitjançant la fe,*^[12] pertanyen al Cos Místic de Crist.

El principal apostolat que els cristians hem de realitzar en el món, el millor testimoni de fe, és contribuir a fer que dins l'Església es respiri el clima de l'autèntica caritat. Quan no ens estimem lleialment, quan hi ha atacs, calúmnies i renyines, qui se sentirà atret pels qui sostenen que prediquen la Bona Nova de l'Evangelí?

Resulta molt fàcil, molt de moda, afirmar amb la boca que un estima totes les criatures, creients i no creients. Però si qui parla així maltracta els germans en la fe, dubto que en la seva conducta hi hagi res

que no sigui una *xerrameca hipòcrita*. En canvi, quan estimem en el Cor de Crist els qui *som fills d'un mateix Pare, estem associats en una mateixa fe i som hereus d'una mateixa esperança*,^[13] la nostra ànima s'engrandeix i crema amb l'afany que tothom s'acosti a Nostre Senyor.

Us recordo les exigències de la caritat i potser algú opinarà que manca justament aquesta virtut en les paraules que acabo de pronunciar. Res no fóra més oposat a la realitat. Us puc assegurar que, amb un sant orgull i sense falsos ecumenismes, em vaig omplir de goig quan en el passat Concili Vaticà II prenia cos amb una renovada intensitat aquesta preocupació de dur la Veritat als qui fan via apartats de l'únic Camí, del de Jesús, ja que em consumeix la fam que se salvi la humanitat entera.

Sí, fou molt gran la meva alegria, també perquè es veia confirmat

novament un apostolat tan preferit per l'Opus Dei, l'apostolat *ad fidem*, que no rebutja ningú, i admet els no cristians, els ateus, els pagans, perquè tant com sigui possible participin dels béns espirituals de la nostra Institució: això té una llarga història, de dolor i de lleialtat que ja he explicat en d'altres ocasions. Per això torno a dir, sense por, que considero un zel hipòcrita, mentider, el que empeny a tractar bé els qui són lluny, mentre trepitja o menysprea els qui viuen al costat nostre la mateixa fe. Tampoc no crec que t'interessis per l'últim pobre del carrer, si martiritzes els de casa teva; si ets indiferent a les seves alegries, les seves penes, els seus disgustos; si no t'esforces a comprendre o passar per alt els seus defectes, mentre no siguin ofensa de Déu.

¿No us commou que l'Apòstol Joan, ja ancià, dediqui la major part d'una de les seves epístoles a exhortar-nos

perquè ens captinuem segons aquesta doctrina divina? L'amor que hi ha d'haver entre els cristians neix de Déu, que és Amor. *Caríssims, estimem-nos els uns als altres, que la caritat ve de Déu, i que tot aquell qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu. El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és Amor.*[14] Es detura en la caritat fraterna, puix que per Crist hem estat convertits en fills de Déu: *Mireu quin amor tan gran ens ha donat el Pare, volent que siguem anomenats fills de Déu, i, de fet, ho som!*[15]

I mentre truca fort a les nostres consciències per tal que esdevinguin més sensibles a la gràcia divina, insisteix que hem rebut una prova meravellosa de l'amor del Pare pels homes: *la caritat de Déu s'ha manifestat entre nosaltres en això: Déu ha enviat el seu Fill Unigènit al món a fi que per Ell tinguem vida.*[16] El Senyor prengué la iniciativa,

venint al nostre encontre. Ens va donar aquest exemple perquè acudim amb Ell a servir els altres, perquè —m'agrada de tornar-ho a dir— posem generosament el nostre cor a terra, de manera que els altres trepitgin tou, i els sigui més amable la lluita. Ens hem de comportar així, perquè hem estat fets fills del mateix Pare, d'aquest Pare que no va dubtar a donar-nos el seu Fill molt estimat.

Nosaltres no construïm la caritat; ens envaeix amb la gràcia de Déu: *perquè Ell ha estat el primer d'estimar-nos.*

[17] Convé que ens amarem ben bé d'aquesta veritat bellíssima: *si podem estimar Déu, és perquè hem estat estimats per Déu.*[18] Tant tu com jo estem en condicions de lliurar afecte pròdigament als qui ens volten, per tal com hem nascut a la fe, per l'amor del Pare. Demaneu amb gosadia aquest tresor al Senyor, aquesta virtut sobrenatural de la caritat, per exercitar-la fins a l'últim detall.

Sovint, els cristians no hem sabut correspondre a aquest do; de vegades l'hem rebaixat com si es limités a una almoïna, sense ànima, freda; o l'hem reduït a una conducta de beneficència més o menys formulària. Expressava bé aquesta aberració la resignada queixa d'una malalta: aquí em tracten amb *caritat*, però la meva mare tenia cura de mi amorosament. L'amor que neix del Cor de Crist no pot donar lloc a aquesta mena de distincions.

Perquè se us fiqués ben bé dins el cap aquesta veritat, d'una forma gràfica, he predicat en milers d'ocasions que nosaltres no posseïm un cor per a estimar Déu, i un altre per a estimar les criatures: aquest pobre cor nostre, de carn, estima amb una afecció humana que, si va unida a l'amor de Crist, és també sobrenatural. Aquesta, i no cap altra, és la caritat que hem de conrear en l'ànima, la que ens durà a descobrir

en els altres la imatge de Nostre Senyor.

Universalitat de la caritat

Amb el nom de proïisme, diu sant Lleó el Gran, no hem de considerar només els qui s'uneixen a nosaltres amb els llaços de l'amistat o del parentiu, sinó tots els homes, amb els quals tenim una naturalesa comuna... Un sol Creador ens ha fet, un sol Creador ens ha donat l'ànima. Tots gaudim d'un mateix cel i d'un mateix aire, dels mateixos dies i les mateixes nits i, per més que els uns són bons i d'altres són dolents, els uns justos i els altres injustos, Déu, malgrat tot, és generós i benigne amb tothom.[19]

Els fills de Déu ens forgem en la pràctica d'aquest manament nou, aprenem en l'Església a servir i a no ésser servits,[20] i ens trobem amb forces per estimar la humanitat d'una manera nova, que tothom veurà com el fruit de la gràcia de

Crist. El nostre amor no es confon amb una disposició sentimental, ni tampoc amb la simple companyonia, ni amb l'afany no gaire clar d'ajudar els altres per demostrar-nos a nosaltres mateixos que som superiors. No; és conviure amb el proïme, venerar —hi insisteixo— la imatge de Déu que hi ha en cada home, procurant que ell també la contempli, perquè sàpiga adreçar-se a Crist.

Universalitat de la caritat significa, doncs, universalitat de l'apostolat; la traducció en obres i de debò, per la nostra banda, del gran deler de Déu, *que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat.*

[21]

Si cal estimar també els enemics —em refereixo a aquells que ens col·loquen entre els seus enemics: jo no em sento enemic de ningú ni de res—, caldrà estimar, més que més,

els qui solament són lluny, els qui ens són menys simpàtics, els qui, per la llengua, la cultura o l'educació, semblen allò que és oposat a tu i a mi.

De quin amor es tracta? La Sagrada Escriptura parla de *dilectio*, a fi que s'entengui bé que no és només una qüestió d'afecte sensible. Expressa més aviat una determinació ferma, de la voluntat. *Dilectio* deriva de *electio*, de «elegir». Jo hi afegiria que estimar, en cristià, significa *voler estimar*, fer el determini en Crist de cercar el bé de les ànimes sense discriminació de cap mena, aconseguint per a elles, abans que res, el millor: que coneguin Crist, que se n'enamorin.

El Senyor ens apressa: *estimeu els vostres enemics i pregueu pels qui us persegueixen i calumnien.*[22] Podem no sentir-nos humanament atrets envers les persones que ens

rebutjarien, si ens hi acostàvem. Però Jesús ens exigeix que no els tornem mal per mal; que no malbaratem les ocasions de servir-les amb el cor, per més que ens costi; que no deixem mai de tenir-les presents en les nostres oracions.

Aquesta *dilectio*, aquesta caritat, s'emplena de matisos més entranyables quan es refereix als germans en la fe, i especialment als qui, perquè Déu ho ha establert així, es troben més a prop de nosaltres: els pares, el marit o la muller, els fills i els germans, els amics i els col·legues, els veïns. Si no hi hagués aquesta estimació, amor humà noble i net, ordenat a Déu i fundat en Ell, no hi hauria caritat.

Manifestacions de l'amor

Em plau de recollir unes paraules que l'Esperit Sant ens comunica per boca del profeta Isaïes: *discite benefacere*,^[23] apreneu a fer el bé.

Acostumo a aplicar aquest consell als diversos aspectes de la nostra lluita interior, perquè la vida cristiana no s'ha de donar mai per acabada, per tal com el creixement en les virtuts ens ve com a conseqüència d'un compromís efectiu i quotidià.

En qualsevol tasca de la societat, com aprenem? Primer, examinem el fi desitjat i els mitjans per aconseguir-lo. En acabat, perseverem en l'ús d'aquests recursos, una vegada i una altra, fins a crear un hàbit, arrelat i ferm. Així que aprenem alguna cosa, en descobrim d'altres que ignoràvem i que són un estímul per a continuar aquesta labor sense dir mai prou.

La caritat amb el proïsme és una manifestació de l'amor a Déu. Per això, en esforçar-nos per millorar en aquesta virtut, no ens podem fixar cap límit. Amb el Senyor, l'única mesura és estimar sense mesura. D'una banda, perquè mai no

arribarem a agrair-li prou el que ha fet per nosaltres; d'una altra, perquè el mateix amor de Déu envers les criatures es revela així: amb excés, sense càlcul, sense fronteres.

A tots els qui estem disposats a obrir-li l'oïda de l'ànima, Jesucrist ensenya en el sermó de la Muntanya el manament diví de la caritat. I en acabar, com a resum explica: *estimeu els vostres enemics, feu bé i ajudeu sense esperar res a canvi, i la vostra recompensa serà gran, i sereu fills de l'Altíssim, perquè Ell és bo amb els ingrats i els dolents. Sigueu, doncs, misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós.*[24]

La misericòrdia no es queda en una actitud seca de compassió: la misericòrdia s'identifica amb la sobreabundància de la caritat que, ensems, porta amb si mateixa la sobreabundància de la justícia. Misericòrdia vol dir mantenir el cor

en carn viva, humanament i divinament impregnat d'un amor ferm, sacrificat, generós. Sant Pau glossa així la caritat en el seu cant a aquesta virtut: *la caritat és pacient, és benigna; la caritat no té enveja, no obra precipitadament, no s'enorgulleix, no és ambiciosa, no busca el propi interès, no s'irrita, no pensa malament, no s'alegra de la injustícia, sinó que s'alegra amb la veritat; a tot s'adapta, ho creu tot, tot ho espera, tot ho suporta.*[25]

Una de les seves primeres manifestacions es concreta en iniciar l'ànima en els camins de la humilitat. Quan sincerament ens considerem no res; quan entenem que, sense l'ajut diví, la més feble i flaca de les criatures fóra millor que nosaltres; quan ens veiem capaços de tots els errors i de tots els horrors; quan sabem que som uns pecadors encara que breguem amb delit per apartar-nos de tantes infidelitats, com

podríem pensar malament dels altres?, com es podrà alimentar en el cor el fanatisme, la intolerància, l'orgull?

La humilitat ens mena a aquesta forma de tractar el proïsme, que és la millor: la de comprendre tothom, conviure amb tothom, disculpar tothom; no crear divisions ni barreres; comportar-se —sempre!— com instruments d'unitat. No és en debades que existeix en el fons de l'home una aspiració forta envers la pau, envers la unió amb els consemblants, envers el respecte mutu dels drets de la persona, de manera que aquest mirament es transformi en fraternitat. Reflecteix una empremta d'allò que és més valuós de la nostra condició humana: si tots som fills de Déu, la fraternitat ni es redueix a un tòpic, ni resulta un ideal il·lusori: ressalta com una meta difícil, però real.

Davant tots els cíncics, els escèptics, els desamorats, els qui han convertit la pròpia covardia en una mentalitat, els cristians hem de demostrar que aquesta afecció és possible. Potser hi ha moltes dificultats per a comportar-se així, ja que l'home fou creat lliure i està a la seva mà el fet d'enfrontar-se inútilment i amargament contra Déu: però és possible i és real, perquè aquesta conducta neix necessàriament com a conseqüència de l'amor de Déu i de l'amor a Déu. Si tu i jo ho volem, Jesucrist també ho vol. Aleshores entendrem en tota la seva profunditat i amb tota la seva fecunditat el dolor, el sacrifici i la donació desinteressada en la convivència diària.

L'exercici de la caritat

Pecaria d'ingenu aquell que s'imaginés que les exigències de la caritat cristiana s'acompleixen

fàcilment. Es demostra molt distint allò que experimentem en el quefer habitual de la humanitat i, malauradament, en l'àmbit de l'Església. Si l'amor no obligués a callar, cadascú parlaria llargament de divisions, d'atacs, d'injustícies, de murmuracions, d'insídies. Hem d'admetre-ho amb senzillesa, per mirar de posar de la nostra part el remei oportú, que s'ha de traduir en un esforç personal per no ferir, per no maltractar, per corregir sense enfonsar ningú.

No són coses d'avui. Pocs anys després de l'Ascensió de Crist al Cel, quan encara anaven d'una banda a l'altra gairebé tots els apòstols, i era general un fervor estupend de fe i d'esperança, malgrat tot, ja eren molts els qui començaven a esgarriar-se, a no viure la caritat del Mestre.

Del moment que entre vosaltres hi ha gelosia i desacord —escriu sant Pau als de Corint—, no sou per ventura carnals i no us comporteu d'una manera massa humana? Perquè, quan l'un diu: jo sóc de Pau, i l'altre: jo, d'Apol·lo, no us declareu simplement humans[26] que no comprenen que Crist ha vingut a superar totes aquestes divisions? Què és Apol·lo? Què és Pau? Ministres d'aquell en qui heu cregut, cadascú segons allò que el Senyor li ha donat.[27]

L'apòstol no rebutja la diversitat: cada u té de Déu el seu propi do, qui d'una manera, qui d'una altra.[28] Però aquestes diferències han d'estar al servei del bé de l'Església. Jo em sento mogut a demanar al Senyor, ara, —uniu-vos, si voleu, a aquesta oració meva— que no permeti que en la seva Església la manca d'amor sembri el jull en les ànimes. La caritat és la sal de l'apostolat dels cristians: si perd el gust, ¿com ens

podrem presentar davant el món i explicar, amb el cap alt, que aquí *hi ha el Crist?*

Així, doncs, us torno a dir amb sant Pau: *si jo parlés totes les llengües dels homes i dels àngels, però no tingués caritat, seria com un metall que sona o com el címbal que dringa. I si tingués el do de profecia i sabés tots els misteris i tota la ciència, si tingués tota la fe fins a fer canviar de lloc les muntanyes, però no tingués caritat, no seria res. I, si distribuís tots els meus béns per a sustentar els pobres, si oferís el meu cos i el foc em consumís, però no tingués caritat, tot allò de res no em serviria.*[29]

Davant aquestes paraules de l'Apòstol dels gentils, no falten els qui coincideixen amb aquells deixebles de Crist, que, quan Nostre Senyor els anuncià el Sagrament de la seva Carn i de la seva Sang, van comentar: *és dura, aquesta doctrina, qui pot*

escoltar-la?[30] És dura, sí. Perquè la caritat que descriu l'Apòstol no es limita a la filantropia, a l'humanitarisme, o bé a la lògica commiseració davant el sofriment d'altri: exigeix l'exercici de la virtut teologal de l'amor a Déu i de l'amor, per Déu, als altres. Per això, *la caritat no caducarà mai, mentre que les profecies finiran, les llengües cessaran i s'acabarà la ciència... Ara subsisteixen la fe, l'esperança i la caritat, totes tres; però la més gran de totes elles és la caritat.*[31]

L'únic camí

Ens hem convençut que la caritat no té res a veure amb aquesta caricatura que, de vegades, hom ha pretès de traçar de la virtut central de la vida del cristià. Aleshores, per què aquesta exigència de predicar-la contínuament? ¿Sorgeix, com a tema obligat, bé que amb poques

possibilitats que es manifesti en fets concrets?

Si miréssim al voltant nostre, potser trobaríem raons per a pensar que la caritat és una virtut il·lusòria.

Considerant, però, les coses amb un sentit sobrenatural, descobriràs també l'arrel d'aquesta esterilitat; l'absència d'un tracte intens i continu, de tu a Tu, amb Nostre Senyor Jesucrist; i el desconeixement de l'obra de l'Esperit Sant en l'ànima, de la qual el primer fruit és justament la caritat.

Aplegant uns consells de l'Apòstol —*porteu-vos les càrregues els uns als altres, i compliu així la llei del Crist*—[32] hi afegeix un Pare de l'Església: *Estimant Crist, suportarem fàcilment les febleses dels altres, i així mateix les d'aquell que encara no estimem, perquè no té obres bones.*

[33]

És per aquí que s'enfila el camí que ens fa créixer en la caritat. Si ens afiguràvem que abans ens hem d'exercitar en activitats humanitàries, en labors assistencials, tot excloent l'amor del Senyor, l'errariem. *No deixem Crist de banda a causa de la preocupació pel proïsme malalt, ja que hem d'estimar el malalt per causa de Crist.*[34]

Mirem constantment Jesús que, sense deixar d'ésser Déu, es va humiliar tot prenent la forma de servent,[35] per poder servir-nos; perquè és només en aquesta mateixa direcció que s'obren els afanys que valen la pena. L'amor cerca la unió, la identificació amb la persona amada: i, en unir-nos a Crist, ens atraurà l'ànsia de secundar-ne la vida de donació, d'amor immesurable, de sacrifici fins a la mort. Crist ens situa davant el dilema definitiu: o consumir la pròpia existència d'una forma egoïsta i

solitària, o dedicar-se amb totes les forces a una tasca de servei.

Demanarem ara al Senyor, per acabar aquesta estona de conversa amb Ell, que ens concedeixi de repetir amb sant Pau que *vencem plenament per aquell qui ens ha estimat. Per això estic segur que ni la mort, ni la vida, ni àngels, ni principats, ni virtuts, ni el present, ni el futur, ni poders, ni altitud, ni profunditat ni cap altra criatura no podrà separar-nos de l'amor de Déu, que hi ha en el Crist Jesús, Senyor nostre.*[36]

D'aquest amor, l'Escriptura també canta amb paraules enceses: *ni les aigües copioses no pogueren extingir la caritat, ni se l'emportaren les riuades.*[37] Aquest amor sadollà sempre el Cor de Santa Maria, fins a enriquir-la amb entranyes de Mare per a la humanitat entera. En la Verge, l'amor a Déu es confon també

amb la sol·licitud envers tots els seus fills. Devia haver patit molt el seu Cor dolcíssim, atent fins als més petits detalls —*no tenen vi*—,[38] en presenciar aquella crueltat col·lectiva, aquell acarnissament que fou, per part dels botxins, la Passió i Mort de Jesús. Però Maria no parla. Com el seu Fill, estima, calla i perdona. Aquesta és la força de l'amor.

[1] Mt XXII, 37-40.

[2] Ioh XIII, 34-35.

[3] Cfr. Lc X, 39-40.

[4] Mt V, 42-44.

[5] Mt XI, 29.

[6] Cfr. Ioh VIII, 46.

[7] Cfr. Mt VIII, 20.

[8] Cfr. Mt IV, 2.

[9] Ioh XIII, 35.

[10] St. Basili, *Regula efusius tractatae*, III, 1 (PG 31, 918).

[11] Tertulià, *Apologeticum*, XXXIX (PL 1, 471).

[12] Gal VI, 10.

[13] Minuci Fèlix, *Octavius*, XXXI (PL 3, 338).

[14] 1 Ioh IV, 7-8.

[15] 1 Ioh III, 1.

[16] 1 Ioh IV, 9.

[17] 1 Ioh IV, 10.

[18] Orígenes, *Commentarii in Epistolam ad Romanos*. IV. 9 (PL 14, 977).

[19] St. Lleó el Gran, *Sermo XII*, 2 (PL 54, 170).

[20] Cfr. Mt XX, 28.

[21] 1 Tim II, 4.

[22] Mt V, 44.

[23] Is I, 17.

[24] Lc VI, 35-36.

[25] 1 Cor XIII, 4-7.

[26] 1 Cor III, 3-4.

[27] 1 Cor III, 4-5.

[28] Cfr. 1 Cor VII, 7.

[29] 1 Cor XIII, 1-3.

[30] Ioh VI, 61.

[31] 1 Cor XIII, 8, 13.

[32] Gal VI, 2.

[33] St. Agustí, *De diversis quaestionibus* LXXXIII, 71, 7 (PL 40, 83).

[34] St. Agustí, *Ibídem*.

[35] Cfr. Phil II, 8-9.

[36] Rom VIII, 37-39.

[37] Cant VIII, 7.

[38] Ioh II, 3.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/amb-la-forca-de-l-
amor/](https://opusdei.org/ca/article/amb-la-forca-de-l-
amor/) (07/04/2026)